

(svjedočanstvo iz knjige MOJ ANĐEO)

LJESTVE MOG ANĎELA ČUVARA

"Svima nam je poznata slika Anđela čuvara s velikim krilima kako po

porušenom mostu predvodi dvoje djece. I svi znamo kratku molitvu

Anđelu čuvaru koju su nas naše majke i bake naučile već u najranijoj

dobi. No, svatko od nas ima drugu viziju Anđela čuvara. Zanimljivu

životnu priču ispričao je Ivan o čovjeku koji je nekad davno izgubio svog

Anđela čuvara, da bi ga na jednu Cvjetnu nedjelju opet našao. Svoju

priču započeo je ovako:

- Isprva je moj Anđeo čuvar, kao i svi Anđeli, imao velika krila i lijepo nasmijano lice. No, kasnije je on dobio u svoje ruke ljestve koje su sezale sve do Neba. S tim ljestvama trčao je moj Anđeo oko mene, postavljao ih okomito pred moje noge i svaki moj korak trebao je biti hod po ljestvama, tj. uspon prema Nebu.

Prvo ću vam reći kako je moj Anđeo dobio ljestve.

Kao sasvim malo dijete, kada još nisam znao izgovarati pojedine riječi,

naučio sam napamet molitvu Anđelu čuvaru. Po nekoliko puta na dan

molio sam tu molitvu. Molio sam je tako lijepo i djetinje iskreno da ju je

moj Anđeo čuvar morao čuti ma gdje god bio.

Jednom, igrajući se u dvorištu, popeo sam se na visoke ljestve koje je

otac prslonio uz krov kuće kako bi zamijenio crijep koji je propuštao.

Kako bijah još malo dijete koje se držalo majčinih skuta, ubrzo je za

mnom nastala potjera. Razbježala se moja porodica na sve strane tražeći

me po svim kutovima i zapećcima. Naravno, da su me i dozivali glasno.

No, ja sam već bio na samom vrhu ljestava i, čuvši da me dozivaju, u

meni je zaigrao svaki mišić i u trenu sam se našao na zadnjoj prečki koja

je stršila iznad krova. Smijao sam se glasno, no prije bi me čuli i sami

stanovnici Neba nego oni dolje, koliko su vikali i galamili.

Kad je majka već sva očajna raširila ruke i zatražila pomoć Neba, zastala

je skamenjena. Slijedeći njezin skamenjen pogled, otkrili su me. Dolje je

nastala tišina koja je zaustavila i dah. A moj dječji smijeh kamenio je

njihova već i onako skamenjena lica. Prvi se pribrao djed i progovorio.

Prekinuvši tišinu i moj smijeh, zamolio me da izmolim molitvu Anđelu

čuvaru. I tako, dok se moj otac uspinjao ljestvama, grabio i po nekoliko

prečki da čim prije dođe do mene, ja sam molio Anđela čuvara da me

čuva i pazi. Eto, tako je moj Anđeo dobio ljestve. Uspinjao se ja tim

ljestvama, i to vrlo rado. Čak sam i po dvije prečke znao preskočiti.

S nepunih 5 godina sam ministrirao. Zar je to bila jedna prečka? Svako

dobro djelo, svaka žrtva, jedna prečka. Kako li sam se samo popeo

visoko, koliko sam prečki preskočio kad sam otišao u sjemenište i u srcu

nosio samo jednu želju – biti svećenik.

Tužna li mene, kad sam se po sili zakona morao vratiti kući. I taj put mi

je Anđeo čuvar držao ljestve ... No, čini mi se da je to bilo zadnji put,

rekao je Ivan, uzdahnuo duboko i nastavio sasvim tihim glasom.

- Prvi pad s mojih ljestava dogodio se u JNA. Ismijali su mene i

Boga, a moj Anđeo čuvar te je noći plakao. Ne samo da se nisam htio

popeti ljestvama već sam odgurnuo i Anđela i ljestve. Zanijekao sam

Boga i sve što mi bijaše sveto. Drugi moj pad bio je još teži, koji je

polomio i nekoliko prečki, dogodio se na samom izlasku iz JNA, kad sam

s mnogima primio crvenu knjižicu. A onda su se nizali padovi jedan za

drugim. Posao, stan, karijera, ženidba bez Božjeg blagoslova, nekrštena

djeca ...

Sve su to bile moje prečke koje su se lomile i spuštale me sve niže i niže.

A moj Anđeo čuvar nije se mirio. Nosio je ljestve za mnom, postavljao ih

okomito, podizao iz blata, popravljao prečke ...

Mislio sam, neka ga, prestat će ... I zaista je prestao ili sam ja mislio da je

prestao.

Poslije jednog predavanja, koje sam održao pred povećim skupom

studenata, gdje sam govorio o inteligenciji i o primitivnosti, naravno

ukazujući da jedan imalo inteligentan čovjek ne može vjerovati u

nekakvog nevidljivog Boga i da je danas puno toga objašnjivo što se prije

pripisivalo Bogu. Čak sam rekao da ne trebamo odgajati djecu u

nekakvom Strahu Božjem, kao što su nas odgajali naši roditelji ...

Pobrao sam veliki pljesak, uzdigao se u očima mnogih studenata, bar sam

onda tako mislio. Sam pred sobom sam porastao, a mom Anđelu čuvaru

pale su ljestve iz ruku.

Usljedile su noći u kojima sam mirno spavao. Svaki kontakt između nas

dvojice je nestao. Ako je i bila kakva naznaka, asocijacija, uslijedio je

odgovor:

- Pa ti si inteligentan, školovan čovjek. Zar vjeruješ u postojanje

nekakvog Anđela čuvara? I to s ljestvama? Obična glupost. Mogao si pasti

s molitvom na ustima ...

Na sve to, moj Anđeo čuvar je šutio, a ja sam i zaboravio da postoji...

Na te riječi, opet je Ivan uzdahnuo i zastao, a ja sam mislio da je tu kraj

priče. I već sam otvorila usta da nešto kažem, kad me Ivan pokretom

ruke prekinuo i nastavio gotovo šapatom.

- Kad mi je sin umirao na rukama od prevelike doze droge, sjetio

sam se ja svog Anđela. Već skoro mrtvom djetetu šaptao sam na uho

svoju molitvu, a moj sin se smiješio ... Njegov smiješak ledio je moje

srce, a na EKG-u se pokazala ravna crta ...

Ne, nije umro. Danas se liječi, odgovorio je Ivan na moj začuđen pogled.

Anđeo čuvar je čuo moju molitvu i pridržao je ljestve po kojima sam ja

nosio svoga sina ... Baš kao nekad moj otac mene ...

Dvije krupne suze skotrljale su se niz Ivanovo lice i sasvim tiho je opet

nastavio.

- Kasnije, kad su me pustili k njemu, znate što mi je rekao: "Oče, što si ono tako lijepo govorio?"

Nakon šoka i neprihvatljive činjenice da mi je sin drogeraš, izašao sam iz bolnice. Sunce mlado, proljetno, bljesnulo mi je u oči i rukama sam se zaklonio, želeći se zaštititi od prevelikog sjaja.

U glavi mi bijaše zbrka. Zašto, zašto sine, vikala je čitava moja nutrina ...

Buran pljesak što sam ga pobrao na onom skupu, kad sam govorio kakav

treba biti odgoj naše djece, odjednom sam začuo iza svojih leđa i kroz

maglu vidjeh one iste studente kako mi plješću i smiju se, a lica im sva

izobličena, iznakažena ...

Oh, pa to demon slavi pobjedu, sinulo mi je kroz glavu i od te strahovite

spoznaje noge mi se "odsjekoše".

Kako sam dugo sjedio na stepenicama ispred bolnice, ne bih znao reći. Ali

smijeh, iskežena lica, pojedini dijelovi mojih rečenica, sve se vrtjelo preda

mnom i u meni dugo, dugo ...

Bat sata sa crkvenog tornja odjeknuo mi je u uhu i prekrio slike, stišao

buku pljeska i smijeha. Samo zvon tog udarca šumio mi je u ušima, i

moje misli, moje oči slijedile su taj zvuk. Ušao sam u crkvu. Prvi puta, a

dvadeset godina stanujem tu u susjedstvu. Bila je prazna. Tiho sam

koraćao po istrošenom tepihu koji je bio sav posut laticama proljetnog

cvijeća. Tek polomljena grančica cice-mace na podu, zgažena kao da mi

je rekla: "Cvjetnica je." Podigoh je. Njezina je mekoća godila mojim

prstima i milujući je, došao sam do oltara.

"Isuse, došao sam Ti slomljen i izgažen baš kao i ova grančica koju je

netko donio s najboljom namjerom. I moja mati me donijela na svijet u

najboljoj namjeri, a eto kakav sam ti došao ..."

Dugo sam klečao pred oltarom, otvarao svoje srce, a kraj mene moj

Anđeo čuvar izvlačio je ljestve, popravljao prečke ...

Tamo kraj ispovjedaonice, čak sam osjetio da me i podignuo. Na prvu

prečku me stavio ...

(Magdalena Vlah-Hrnjanec, Danica 1998/66-67.)

